

[Niels Andersen.]

sørge for, at renteslaveriet hører op, så at den enkelte borger får mere og mere ud af sit arbejdsudbytte.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sluttede sin tale med at sige: styrk den enkelte borger over for staten. Retsforbundet siger heroverfor: styrk den enkelte borger over for udbygningen, og baser udviklingen på lige vilkår mellem erhvervene og de enkelte borgere, således at samfundsordningen kommer til at hvile på hensynet til det enkelte menneskes velstand.

Fuglsang: Der er et par gange i dagens løb sagt noget, der lignede morsomheder, om henholdsvis de forenede konservative og det forenede socialdemokrati. Mon ikke det kan være mere end et morsomt tilfælde, at befolkningen ved dette folketingsårs begyndelse er blevet stillet over for to politiske programmer, to politiske blok-dannelser, næsten som udtryk for et tilløb til en form for et topartisystem i dansk politik, selv om de ærede medlemmer hr. A. C. Normann og hr. Niels Andersen hver på sin side søgte at påvise rudimenter af en selvstændig politik for deres partiers vedkommende. Det kan synes, som om befolkningen her bliver stillet over for valget mellem to modstridende politiske poler. Det er imidlertid ikke rigtigt. Vurderer man, hvad de to programmer siger eller måske rettere undlader at sige, og forbinder man det med vort praktiske kendskab til partiernes politik, vil man hurtigt se, at der ingenlunde er tale om modstridende poler, men på afgørende punkter blot om gradforskelle. Derfor så man også netop nu det særsyn, at det ærede medlem hr. Niels Andersen faktisk følte sig hjemme på begge sider af det plankeværk, der søges stillet op. Men i virkeligheden ligger det sådan, at der må være et andet valg for befolkningen end de to temmelig parallelle muligheder, vi her er stillet over for, og det gør der også.

Hvad oppositionens såkaldte spareplan angår, er den for mig simpelt hen et udtryk for, at storfinans og reaktion nu finder tiden inde til åbent at gå til angreb på den brede befolknings levestandard, det være sig socialt, økonomisk eller kulturelt.

Hvis vi ser på spareplanen, er vi for så

vidt enige i det synspunkt, at staten ikke år efter år skal opkræve langt større skattebeløb, end der virkelig bruges; men dermed hører enigheden også op. Hvem er det nemlig oppositionen tænker sig der skal spare, til fordel for hvem, og hvad skal der spares? Der nævnes f. eks., at man ønsker, at ejendomsskatterne til staten, i alt ca. 100 mill. kr., skal bortfalde. Dernæst — til trods for at Danmark i forvejen har meget lave selskabsskatter, sidste år i alt 365 mill. kr. — ønsker man yderligere disse nedsat og på linje hermed også en nedsættelse af formueskatterne. Hvem det er, man har i tankerne her, kan man se alene deraf, at formuefordelingen i vort land er sådan, at 13 pct. af befolkningen faktisk ejer de tre fjerdedele af formuen.

Man har imidlertid også tænkt på den anden del af befolkningen, omend på en noget anden måde. Børnetilskuddet, som ydes til mindrebedemlede, skal nedsættes med 60-70 mill. kr., d. v. s. i hvert fald halveres, og tilskuddet til billiggørelse af boliger skal direkte nedskæres med 30 mill. kr., foruden at statens udlån til boligbyggeriet skal nedskæres betragteligt. På samme linje er det småkårsfolk, arbejdere og deres børn, der bliver ramt af de nedskæringer med hensyn til skolebespisning og børnehaver, som er påtænkt; på samme måde er det arbejdere, som væsentligt bliver ramt af den ændring af dyrtidsreguleringen, der tænkes gennemført ved, at skatterne holdes uden for pristallet, og endelig skal beskæftigelsesmæssige foranstaltninger som egnsudvikling og landvinding begrænses. Men besparelserne er ikke blot rettet imod lønmodtagere; langt bredere lag af småkårsfolk vil mærke følgerne af f. eks. de kulturelle nedskæringer, som er tænkt sat ind over for aftenskoler og biblioteker, ligesom forslaget om at nedskære tilskuddet til håndværk og småindustri samtidig med, at man som nævnt tænker selskabsskatterne sat ned, er et vidnesbyrd om, at også mindre næringsdrivende skal ofres af hensyn til de kapitalstærke foretagender her i landet.

Der er dog ét sted, hvor der ikke tales om at spare, nemlig på de militære udgifter; her kræves endog klækkelige forhøjelser. Overhovedet, når man sammenligner oppositionens offervilje over for forsvaret med